

499

Besluit van 28 september 1993, houdende regelen betreffende de algemene produktveiligheid

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur van 3 maart 1993, VVP/P nr. 93232 gedaan in overeenstemming met Onze Minister van Economische Zaken en Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij;

Gelet op de richtlijn 92/59/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 29 juni 1992, inzake de algemene produktveiligheid (PbEG L 228);

Gelet op de artikelen 11, eerste lid, en 13 van de Warenwet;

Gezien het advies van de Adviescommissie Warenwet van 3 december 1992, nr. 14622/(41)5;

De Raad van State gehoord (advies van 23 juli 1993, nr. W13.93.0152);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur van 14 september 1993, VVP/P 931464 uitgebracht in overeenstemming met Onze Minister van Economische Zaken en Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

1. In dit besluit wordt verstaan onder:

a. produkt: een waar die bestemd of geschikt is om door de consument te worden gebruikt of verbruikt en die in het kader van een handelsactiviteit tegen betaling of gratis wordt geleverd, ongeacht of de waar nieuw, tweedehands is of opnieuw in goede staat is gebracht;

b. producent:

- de fabrikant van het produkt, en een ieder die zich als fabrikant aandient door op het produkt zijn naam, merk of ander kenteken aan te brengen of degene die het produkt opnieuw in goede staat brengt;
- de vertegenwoordiger van de fabrikant, indien laatstgenoemde niet in de Gemeenschap gevestigd is, of, indien er geen in de Gemeenschap gevestigde vertegenwoordiger is, de importeur van het produkt;
- de andere personen die beroepshalve betrokken zijn bij de verhandelingsketen, voor zover hun activiteiten van invloed zijn op de veiligheidskenmerken van de produkten die op de markt worden gebracht;

c. distributeur: de persoon die beroepshalve betrokken is bij de

verhandelingsketen en wiens activiteit geen invloed heeft op de veiligheidskenmerken van de produkten.

2. Dit besluit is niet van toepassing op tweedehands produkten die als antiek geleverd worden of als produkten die vóór het gebruik gerepareerd moeten worden of opnieuw in goede staat moeten worden gebracht, mits de leverancier de persoon aan wie hij het produkt levert, hiervan duidelijk op de hoogte stelt.

3. Dit besluit is niet van toepassing op produkten voor zover ten aanzien daarvan bij specifieke bindende regelingen ter uitvoering van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap veiligheidseisen zijn vastgesteld.

Artikel 2

1. De producent dient binnen het bestek van zijn activiteiten:

a. de consument de relevante informatie te verstrekken die hem in staat stelt een oordeel te vormen over de aan een produkt inherente veiligheids- en gezondheidsrisico's gedurende de normale of redelijkerwijs te verwachten gebruiksduur, indien deze risico's zonder passende waarschuwing niet onmiddellijk herkenbaar zijn, opdat de consument zich tegen deze risico's kan beschermen;

b. op de kenmerken van de door hem geleverde produkten afgestemde maatregelen te nemen, ten einde op de hoogte te blijven van de veiligheids- en gezondheidsrisico's die mogelijkwijze aan deze produkten zijn verbonden, en de nodige maatregelen te kunnen treffen om deze risico's te voorkomen, waaronder indien nodig het uit de markt nemen van het betrokken produkt. Tot de maatregelen behoren bij voorbeeld, in alle gevallen waar zulks op zijn plaats is, het kenmerken van de produkten of de partij produkten zodat deze kunnen worden geïdentificeerd, het uitvoeren van steekproeven op de in de handel gebrachte produkten, het onderzoeken van klachten en het informeren van de distributeurs over deze maatregelen en resultaten.

2. De distributeur neemt deel aan bewaking van de veiligheid van de op de markt gebrachte produkten, in ieder geval door informatie over de risico's van de produkten door te geven en medewerking te verlenen aan de maatregelen om deze risico's te vermijden.

Artikel 3

Dit besluit treedt in werking met ingang van 29 juni 1994.

Artikel 4

Dit besluit wordt aangehaald als: Warenwetbesluit algemene productveiligheid.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 28 september 1993

Beatrix

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
H. J. Simons

Uitgegeven de *negentiende* oktober 1993

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur.

Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 9 november 1993, nr. 215.

NOTA VAN TOELICHTING

§ 1. Inleiding

Op 29 juni 1992 heeft de Raad van de Europese Gemeenschappen de richtlijn inzake de algemene produktveiligheid 92/59/EEG (PbEG L 228) vastgesteld. De in 1988 herziene Warenwet (Stb. 1988, 360) zelf in combinatie met de Wet op de economische delicten (W.E.D.) geeft reeds voor een zeer belangrijk deel uitvoering aan deze richtlijn. Voorliggend besluit op basis van de Warenwet beoogt aan de resterende onderdelen van de richtlijn, welke betrekking hebben op een aantal door producenten en distributeurs binnen hun bedrijfsvoering te ondernemen activiteiten, uitvoering te geven.

Alvorens op de inhoud van het besluit in te gaan zal in het onderstaande eerst richtlijn 92/59/EEG in hoofdlijnen worden belicht. Daarna zal in een uitvoerige transponeringsparagraaf artikelsgewijs worden aangegeven op welke wijze de richtlijn is omgezet in de nationale rechtsorde door respectievelijk de Warenwet, de W.E.D. en het voorliggende besluit.

Tenslotte zal nog een korte artikelsgewijze toelichting op het besluit worden gegeven.

§ 2. De richtlijn 92/59/EEG

De richtlijn beoogt in de EEG-lidstaten een verplichting te introduceren voor producenten en distributeurs om uitsluitend consumentenprodukten, – levensmiddelen en «non-food» – op de markt te brengen die voldoen aan de algemene veiligheidseisen van de richtlijn.

De richtlijn introduceert naast deze verplichting een aantal daarvan, in het bovenstaande al aangestipte, afgeleide specifieke verplichtingen voor zowel producenten als distributeurs. Deze verplichtingen betreffen onder meer de organisatie van de bedrijfsvoering opdat genoemde personen bij voorbeeld in staat zijn onveilig gebleken produkten te traceren en uit de markt te nemen.

De overheid zal volgens de richtlijn moeten beschikken over de nodige bevoegdheden, variërend van die betreffende het houden van toezicht op de naleving van genoemde verplichtingen van producenten en distributeurs tot het kunnen interveniëren op de markt jegens onveilige produkten door middel van onder andere inbeslagneming daarvan, het verbieden van de verhandeling van bepaalde produkten indien deze niet voldoen aan de door de overheid gestelde specifieke produkteisen (waaronder etikettering), alsmede het kunnen doen uitgaan van publiekswaarschuwingen betreffende een bepaald onveilig produkt.

De richtlijn schrijft de lid-staten tevens een aantal jegens de EG-Commissie in acht te nemen meldingsprocedures voor in het geval een lid-staat is opgetreden ingevolge bovengenoemde bevoegdheden tegen een onveilig produkt danwel voornemens is dit te doen vanwege een ernstig en onmiddellijk gevaar. Aan de hand van zo'n melding heeft de EG-Commissie in geval van een ernstig en onmiddellijk gevaar en nadat aan een aantal voorwaarden is voldaan, volgens de richtlijn de bevoegdheid bindende besluiten te doen uitgaan aan de lid-staten (beschikkingen). In dergelijke besluiten kan de Commissie de lid-staten opdragen gebruik te maken van één of meer door de Commissie aan te geven, eerdergenoemde bevoegdheden waarover lid-staten ingevolge de richtlijn dienen te beschikken, jegens een bepaald produkt.

§ 3. De Warenwet

De Warenwet is een publiekrechtelijke raamwet betreffende onder meer de veiligheid van te verhandelen waren. Waren zijn eetwaren, drinkwaren en alle andere roerende zaken (artikel 1). De Warenwet kent een aantal zogenaamde «direct werkende» voorschriften inzake de veiligheid van waren.

In dit verband kunnen onder andere artikel 18, sub a en sub c (algemeen verbod tot verhandelen van onveilige waren), en artikel 21 (bevoegdheid voor de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur om verhandelaar te gelasten tot publiekswaarschuwing inzake een naar het oordeel van de minister onveilige waar), worden genoemd. Daarnaast kent de Warenwet uitgebreide mogelijkheden om bij lagere regelgeving (algemene maatregel van bestuur en ministeriële regeling) voorschriften te stellen inzake velerlei handelingen met betrekking tot de veiligheid van waren. Zo kan bij algemene maatregel van bestuur worden verboden waren te verhandelen (waarbij wordt opgemerkt dat «verhandelen» een zeer ruime definitie kent; zie artikel 1), te bereiden, vervaardigen, bezigen of verwerken, indien deze niet voldoen aan de bij die algemene maatregel van bestuur aan die waren gestelde voorschriften m.b.t. samenstelling, uitvoering, eigenschappen of hoedanigheid uit het oogpunt van veiligheid (artikel 4).

Krachtens artikel 5 kunnen bij algemene maatregel van bestuur onder andere voorschriften worden gesteld inzake hoé de bij die algemene maatregel van bestuur aangegeven waren te bereiden, vervaardigen, verpakken, bewaren of vervoeren.

Artikel 8 geeft de bevoegdheid bij algemene maatregel van bestuur voorschriften te stellen inzake aanduiding, vermelding of voorschriften (etikettering) van bij die maatregel aangewezen categorieën van waren.

In dit verband is ook artikel 11 nog noemenswaardig: bij algemene maatregel van bestuur kan aan de verhandelaar de verplichting worden opgelegd maatregelen te treffen ter bevordering van een goede naleving van het bij of krachtens de Warenwet bepaalde met betrekking tot bij die algemene maatregel van bestuur aangewezen categorieën van waren. Artikel 11 noemt als voorbeelden de verplichting tot het houden van steekproeven al dan niet met toepassing van een erkend bedrijfscontrole-systeem, het voeren van administratie en het aanbrengen van kentekens op produkten c.q. partijen daarvan. Artikel 14 geeft de bevoegdheid de bij algemene maatregel van bestuur gegeven regels nader te regelen in een ministeriële regeling.

De bovenaangegeven (niet uitputtende) mogelijkheden om bij algemene maatregel van bestuur voorschriften te stellen inzake de veiligheid van waren, kunnen ook door de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur worden benut in het kader van voorlopig geldende ministeriële regelingen ingevolge artikel 15. Deze bevoegdheid bestaat o.a. als een zodanige spoedige voorziening in het belang van de volksgezondheid of veiligheid is vereist, dat de totstandkoming van een algemene maatregel van bestuur terzake niet kan worden afgewacht. Een dergelijke spoed-ministeriële regeling vervalt in ieder geval een jaar nadat de regeling in werking is getreden, met een eenmalige mogelijkheid tot verlenging met nog een jaar.

Een afzonderlijke vermelding van de mogelijkheden om krachtens de Warenwet tot voorschriften te komen met betrekking tot de veiligheid van waren, verdient artikel 13.

Dit artikel geeft de bevoegdheid om bij algemene maatregel van bestuur uitvoering te geven aan onder andere EEG-richtlijnen voor zover die de door de Warenwet behartigde belangen (in artikel 3 van de wet

genoemd; onder andere dus veiligheid van waren) betreffen en het in het bovenstaande aangegeven reguliere wettelijk instrumentarium onvoldoende is om uitvoering te geven aan deze richtlijnen. Ook voor deze bevoegdheid geldt dat, indien de totstandkoming van een dergelijke algemene maatregel van bestuur vanwege bij voorbeeld spoedeisend veiligheidsbelang niet kan worden afgewacht, de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur krachtens artikel 15 kan voorzien in voorlopig geldende voorschriften ter uitvoering van de EEG-richtlijn in kwestie.

Overtreding van de bij of krachtens de Warenwet geldende voorschriften is strafrechtelijk gesanctioneerd: zij levert een overtreding en voor zover het de niet-naleving van de in artikel 21 geregelde waarschuwingsplicht betreft, zelfs een misdrijf op in de zin van de Wet op de economische delicten (Stb. 1950, K258).

Andere wetten betreffende de veiligheid van (bepaalde) produkten zijn beperkter in reikwijdte dan de Warenwet. Zij beperken zich òf tot een bepaalde categorie produkten òf tot een beperkter aantal handelingen betreffende produkten, of zijn beperkter in hun instrumentarium in het algemeen danwel in de behartigde belangen (bij voorbeeld geen algemene rechtsgrond om uitvoering te geven aan EEG-richtlijnen zoals artikel 13 Warenwet). Zo kunnen onder andere worden genoemd:

- de Bestrijdingsmiddelenwet (Stb. 1962, 288),
- de Wet Milieugevaarlijke stoffen (Stb. 1985, 639),
- de Wet Gevaarlijke Werktuigen (Stb. 1952, 104).

Ten aanzien van alle door of krachtens deze wetten bestreken categorieën van produkten, geeft de Warenwet een basisnorm inzake de vereiste veiligheid van deze produkten, willen zij verhandeld mogen worden (artikel 18, sub a en sub c). Voor zover deze produkten tot de «non-food»-categorie behoren, dienen zij voor het van toepassing zijn van artikel 18 wèl bestemd of geschikt te zijn om in de particuliere huishouding te worden gebruikt (onderdeel c van artikel 18). Met andere woorden: het dient te gaan om consumentenprodukten. Ook voor zover genoemde en andere wetten van toepassing zijn op levensmiddelen, geldt een algemene toepasselijkheid van artikel 18 Warenwet zonder enige restrictie (onderdeel a van artikel 18). Tevens zijn de andere «direct werkende» bepalingen van de Warenwet, zoals de bevoegdheid om een publiekswaarschuwing te gelasten, van toepassing op de door vornoemde wetten bestreken produkten.

Vanzelfsprekend kan ten aanzien van produkten (tevens) vallend onder genoemde wetten, ook gebruik worden gemaakt van de algemene maatregel van bestuur en ministeriële regelgevingsbevoegdheid krachtens de Warenwet, mochten krachtens die andere wetten onvoldoende mogelijkheden daartoe bestaan. Deze bevoegdheden kennen, voor wat betreft hun toepasselijkheid, anders dan de direct werkende bepalingen met betrekking tot de «non-food»-produkten, geen restricties: ook met betrekking tot «non-food»-produkten niet bestemd of geschikt voor de particuliere huishouding, kunnen regels inzake (onder andere) de veiligheid worden gesteld. De Warenwet kent in de artikelen 25 tot en met 32 uitgebreide bevoegdheden toe aan de met het toezicht op de naleving van het bij of krachtens de Warenwet bepaalde belaste ambtenaren. De Wet op de economische delicten geeft in de artikelen 17 tot en met 27 ruime opsporingsbevoegdheden aan deze ambtenaren. Tevens kan het O.M. krachtens artikel 28 van die wet diverse voorlopige maatregelen treffen.

§ 4. Implementatie van richtlijn 92/59/EEG

Artikel 1

Eerste lid:

Dit onderdeel behoeft op zich geen implementatie. De hier geformuleerde doelstelling wordt in de nationale wetgeving bereikt door uitvoering van de overige bepalingen van de richtlijn.

Tweede lid:

De in dit lid uiteengezette verhouding van EEG-regelingen heeft voor wat betreft de algemene veiligheidseis verwoord in artikel 3, eerste lid, en eerste volzin, derde lid van de richtlijn, geen gevolgen voor de nationale wetgeving. Het door de richtlijn in dit verband beoogde resultaat, te weten dat het bepaalde in artikel 3, eerste lid, van de richtlijn, niet van toepassing is voor zover er meer specifieke communautaire veiligheidseisen bestaan betreffende de produkten als bedoeld in de richtlijn, vloeit voort uit de wetstoepassing hier te lande (lex specialis gaat voor lex generalis), alsmede uit de wijze waarop in de nationale wetgeving uitvoering is gegeven aan bedoelde meer specifieke communautaire regelgeving. In de nationale uitvoeringsbesluiten is veelal reeds een algemene veiligheidsbepaling opgenomen waaraan de geregelde produktgroep altijd moet voldoen. Zodoende is in feite het in artikel 3, eerste lid, van de richtlijn bepaalde reeds geïncorporeerd in de implementaties van de specifieke communautaire regelgeving. Voor zover specifieke communautaire regelgeving slechts een bepaald aspect regelt van produkten (vgl. de zogenaamde «Laagspanningsrichtlijn», 73/23/EEG, regelende de elektrische veiligheid van een produkt), is overeenkomstig de strekking van de richtlijn artikel 18 van de Warenwet van toepassing op de overige (veiligheids)aspecten van de waar in kwestie. In het voorliggende besluit worden de ingevolge artikel 3, tweede en derde lid, van de richtlijn aan producenten en distributeurs op te leggen verplichtingen beperkt tot producenten en distributeurs van produkten voor zover daarvoor geen communautaire wetgeving houdende produktveiligheidseisen bestaat. Dit geschiedt door middel van artikel 1, derde lid, van het besluit.

Artikel 2

Onderdeel a.

Warenwet, artikel 1, eerste lid, geeft de definitie voor het begrip waren: álle roerende zaken (levensmiddelen en «non-food»), en als definitie voor het begrip verhandelen: verkopen, te koop aanbieden, afleveren, uitstallen, voorhanden of in voorraad hebben.

Artikel 1, eerste lid, omvat derhalve de in de richtlijn geïntroduceerde definities. Daar de begrippen «waar» en «verhandelen» ruimer zijn dan het begrip «produkt» en de in de richtlijn genoemde leveringshandelingen, worden de warenwettelijke begrippen, gezien de aan producenten en distributeurs mede ingevolge artikel 3, tweede en derde lid, van de richtlijn op te leggen verplichtingen, nader geconcretiseerd in artikel 1, eerste lid, onder a, van het voorliggende besluit.

Ingevolge artikel 2, onder a, tweede alinea, is de richtlijn op een aantal waren niet van toepassing. Deze beperking is overgenomen in artikel 1, tweede lid, van het besluit. Bij het begrip antieke waren moet in dat verband gedacht worden aan waren die als verzamel-, kunst-, of

sierobject worden aangeboden en die in beginsel tenminste honderd jaar geleden voor het eerst zijn verhandeld.

Onderdeel b.

Warenwet, artikel 18, onderdeel a, (voor eet- en drinkwaren) en onderdeel c, (voor «non-food»).

De systematiek en bewoording van artikel 18 is een duidelijk andere dan die van de richtlijn. De richtlijn kent bij voorbeeld geen onderscheid tussen «food» en «non-food» en volstaat derhalve met één veiligheidsbegrip uitgewerkt in een aantal (niet-limitatieve) kenmerken. De Warenwet maakt dit onderscheid wèl (ondeugdelijke eet- en drinkwaren en «non-food» welke bijzondere gevaren opleveren). De in de Warenwet gehanteerde veiligheidsterminologie sluit in dat opzicht beter aan bij de verschillende aard van risico's verbonden aan de produktgroepen «food» en «non-food». Alhoewel de bewoordingen van de richtlijn en die van de Warenwet op dit punt zeker niet overeenstemmen, mag de strekking van de genoemde bepalingen van richtlijn en Warenwet echter dezelfde worden genoemd: produkten mogen geen onaanvaardbare risico's voor de gezondheid en veiligheid van de mens opleveren. Bij de beoordeling van de vraag of produkten veilig zijn in de zin van artikel 18 van de Warenwet, spelen al naar gelang het produkt in kwestie, steeds verschillende overwegingen in steeds verschillende mate een rol. De richtlijn geeft in dit verband een aantal voor de hand liggende overwegingen aan. Aldus dient bij de hantering van artikel 18 acht te worden geslagen op met name:

- de kenmerken van het produkt, met name de samenstelling, de verpakking, de voorschriften voor assemblage en onderhoud;
- het effect ervan op andere produkten, ingeval redelijkerwijs kan worden verwacht dat het eerste produkt in combinatie met die andere produkten zal worden gebruikt;
- de aanbiedingsvorm van het produkt, de etikettering, de eventuele aanwijzingen voor het gebruik en de verwijdering ervan, alsmede iedere andere aanwijzing of informatie van de kant van de producent, en
- de categorieën consumenten die bij het gebruik van het produkt grote risico's lopen, in het bijzonder kinderen.

Voor alle duidelijkheid wordt er op gewezen dat het hier om een indicatieve opsomming gaat: ook andere hier niet genoemde overwegingen kunnen van bepalend belang zijn.

Onderdeel c.

Zie onder b.

Onderdelen d en e.

De Warenwet zelf kent het onderscheid producent en distributeur als zodanig niet. De wet is namelijk in beginsel geen «persoonsgerichte» maar «produktgerichte» wet: de Warenwet richt zich met name op het stellen van voorschriften t.a.v. (bepaalde handelingen met) produkten. Een ieder dient zich aan de voorschriften te houden.

In het besluit wordt ten behoeve van de mede ingevolge artikel 3, tweede en derde lid van de richtlijn, aan de producent respectievelijk distributeur op te leggen (verschillende) verplichtingen, bedoeld onderscheid geïntroduceerd.

Artikel 3

Eerste lid:

Door middel van verbodsbepalingen in artikel 18, onder a en c, van de Warenwet om onveilige produkten op de markt te brengen wordt aan deze bepaling uitvoering gegeven.

Tweede lid:

Artikel 2, eerste lid, van het besluit. In deze bepaling worden de in dit onderdeel van de richtlijn genoemde verplichtingen aan producenten van produkten voor zover daar voor geen specifieke communautaire veiligheidsvoorschriften zijn vastgesteld. Door deze normstelling zal trouwens een civielrechtelijke actie op basis van artikel 6: 162 BW jegens producenten die deze verplichtingen niet nakomen, vergemakkelijkt worden. De onrechtmatigheid van diens handelen bestaat dan uit het niet in acht nemen van het in dit besluit terzake bepaalde.

Derde lid:

Warenwet, artikel 18, onder a en c, juncto art. 2, van het besluit. Zie ook hierboven.

Artikel 4

Eerste en derde lid:

Indien produkten voldoen aan meer specifieke wettelijke voorschriften op het gebied van de produktveiligheid, worden zij vermoed te voldoen aan de algemene produktveiligheidseis. Indien deze produkten alsnog als onveilig worden beoordeeld door de toezichhoudende overheid, bij voorbeeld omdat blijkt dat de specifieke voorschriften aan een bepaald onvoorzien gevaarsaspect voorbij zijn gegaan, dan kan toch ingevolge het derde lid van deze bepaling worden opgetreden tegen de produkten in kwestie. Het gaat hier derhalve om een wettelijk weerlegbaar vermoeden van veiligheid, zoals wij dat ook in bij voorbeeld de zogenaamde «Nieuwe Aanpak»-richtlijnen tegenkomen, indien produkten wél voldoen aan aangewezen Europese normen, maar toch als onveilig moeten worden beschouwd. Bovenbedoelde werking vloeit reeds voort uit de toepassing van de produktveiligheidswetgeving in Nederland: indien produkten voldoen aan specifieke veiligheidseisen, zoals bij voorbeeld opgenomen in het Warenwetbesluit Speelgoed (Stb. 1991, 269), maar toch als onveilig worden beschouwd door de toezichhoudende rijksdienst, omdat het besluit een bepaald (onvoorzien) gevaaraspect niet regelt, zal tegen een dergelijk produkt worden opgetreden uit hoofde van artikel 18, onder c, van de Warenwet. Bovenstaande behoeft derhalve geen verdere implementatie.

Tweede lid:

Het al of niet voldoen van een produkt aan niet-verplichte normen waarin een Europese norm is aangezet, of bij gebreke daaraan, aan niet-verplichte normen die gelden in de lidstaat waar het produkt in het verkeer is, is een overweging die in de praktijk bij de hantering van artikel 18, onder a en c, van de Warenwet wordt meegenomen. Zie hiervoor ook het gestelde ten aanzien van artikel 2, onderdeel b, van de richtlijn.

Artikel 5

Eerste volzin:

Artikel 18 Warenwet juncto artikel 2 van het besluit.

Tweede volzin tot punt-komma:

Bij koninklijk besluit van 14 november 1990, Stb. 456 tot wijziging van het Besluit Staatstoezicht Volksgezondheid is een nieuw onderdeel aan Staatstoezicht toegevoegd te weten de Inspectie voor de Gezondheidsbescherming;

Ingevolge artikel 25, onderdeel a, Warenwet wijst de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur de ambtenaren aan belast met het toezicht op het bij of krachtens de Warenwet bepaalde. Dit is geschied door middel van de regeling van de Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur van 7 september 1990 (Stcrt. 180), houdende aanwijzing van de Inspectie voor de Gezondheidsbescherming als dienst belast met het toezicht op de naleving van het bij of krachtens de Warenwet bepaalde.

Ingevolge artikel 17 Wet op de economische delicten wijst de Minister van Justitie de opsporingsambtenaren W.E.D. aan (overtreding van het bij of krachtens de Warenwet bepaalde is een economisch delict). Dit is geschied door middel van:

– De beschikking van de Minister van Justitie van 13 september 1990, Stcrt. 180: aangewezen zijn de controleurs van de Inspectie voor de Gezondheidsbescherming.

Tweede volzin na punt-komma.

- De artikelen 25 t/m 32, Warenwet regelen de toezichthoudende bevoegdheden van de Inspectie voor de Gezondheidsbescherming.
- De artikelen 17 t/m 23 en 25 W.E.D. regelen de opsporingsbevoegdheden van de Inspectie voor de Gezondheidsbescherming. Artikel 27 en 28 W.E.D. regelen de door de Officier van Justitie te treffen voorlopige maatregelen jegens verdachte in opsporingsfase. Artikel 29 W.E.D. regelt de door de rechter op te leggen voorlopige maatregelen in de vervolgingsfase.
- Ingevolge artikel 21 Warenwet kunnen naar het oordeel van de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur onveilige producten onderwerp van een op te leggen publiekswaarschuwing worden.

Artikel 6

Eerste lid:

Onderdeel a.

– Artikel 25, eerste lid, onder a, Warenwet, regelt de aanwijzing van controlerende overheidsinstanties onder andere op de naleving van artikel 18, onder a en c, en de bepalingen van voorliggend besluit. De aanwijzing van de Inspectie voor de Gezondheidsbescherming als een dergelijke controlerende instantie is geschied door middel van de ministeriële regeling van 7 september 1990 (Stcrt. 180). Artikel 26 e.v. van de Warenwet (toezichthoudende bevoegdheden van de genoemde inspectie o.a. monsterneming, binnentredingsbevoegdheid).

Onderdeel b.

- Zie boven: met name is in dit verband van belang artikel 28

regelende de bevoegdheid van genoemde Inspectie Gezondheidsbescherming om inzage te verlangen in en afschrift te verlangen van alle bescheiden waarvan kennisneming nodig is voor de vervulling van haar controlerende taak, juncto artikel 32 regelende de verplichting van een ieder om aan de genoemde inspectie o.a. alle inlichtingen te verstrekken en medewerking te verlenen die zij behoeft om haar taak te vervullen.

Onderdeel c.

Zie onder a en b met name artikel 26, Warenwet.

Onderdeel d.

De Warenwet geeft door middel van onderstaande bepalingen uitvoering aan dit onderdeel.

I. 1°. Artikel 4 en artikel 8: rechtsbasis voor bij algemene maatregel van bestuur te stellen veiligheidseisen aan bij de maatregel aangewezen categorieën van produkten onder andere met betrekking tot hoedanigheid, samenstelling en vermeldingen, juncto artikel 13 houdende de algemene rechtsgrond om tot een algemene maatregel van bestuur te komen ter uitvoering van krachtens het EEG-verdrag tot stand gekomen bindende regelingen voor zover artikel 4 e.v. hiertoe niet voorzien in een geschikt instrumentarium. Het laatstgenoemde kan zich bijvoorbeeld voordoen indien ter bewerkstelling van het onder d genoemde doel regelgeving nodig is terzake van een bepaalde partij in plaats van categorie produkten. Artikel 13 strekt alsdan tot rechtsbasis voor de concrete uitvoering van de door de richtlijn vereiste bevoegdheid. Artikel 14 geeft de mogelijkheid bij bovengenoemde algemene maatregelen van bestuur nadere regelgeving door de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur in overeenstemming met overige betrokken ministers te laten geschieden.

2°. Artikel 15: in alle gevallen onder 1° waarin sprake is van de noodzaak van een spoedige voorziening onder andere in het belang van de veiligheid of de volksgezondheid maar ook om tijdig uitvoering te kunnen geven aan verbindende EEG-regels, kan in plaats van een algemene maatregel van bestuur, de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur voorlopig geldende regels stellen (maximaal 1 jaar geldig, met een eenmalige verlengingsmogelijkheid van nog 1 jaar).

II. Door hantering van artikel 18, onderdelen a en c, juncto de opsporingsbevoegdheden ex artikel 17 e.v. W.E.D.

De Inspectie Gezondheidsbescherming kan in het kader van haar toezicht- (artikelen 25 t/m 33 Warenwet) en opsporingstaak (artikel 17 e.v. Wet op de economische delicten) met betrekking tot de naleving van artikel 18, onder a en c Warenwet, constateren dat een produkt vanwege een bepaald tekortschieten in samenstelling (maar ook etikettering danwel gebruiksaanwijzing) als niet voldoende aan artikel 18, onder a en c moet worden beschouwd. Alsdan kan proces verbaal worden opgemaakt en tevens beslag worden gelegd op deze goederen door de inspectie (artikel 18 W.E.D.) en kunnen eventueel voorlopige maatregelen door het Openbaar Ministerie (op basis van artikel 28 W.E.D.) worden genomen. Deze maatregelen kunnen de verhandelaar van produkten worden voorgehouden, indien produkten niet zodanig worden gewijzigd dat voldaan wordt aan artikel 18, onder a en c. Door middel van een dergelijk bepalen wordt in de huidige toezichthoudende praktijk door de voornoemde Inspectie bewerkstelligd dat bedoelde produkten niet in de

handel komen (danwel daaruit worden teruggehaald) totdat aan de uit artikel 18, onderdelen a en c, voortvloeiende, door de Inspectie te duiden vereiste produkteigenschappen is voldaan. Deze praktijk van toezicht-houden en opsporing, welke resulteert in wat men zou kunnen noemen het vrijwillig uit de markt nemen van produkten, maakt een beroep op het Openbaar Ministerie niet nodig. Met het Openbaar Ministerie wordt echter tevens structureel overleg gevoerd door de Inspectie om te allen tijde goede samenwerking terzake te waarborgen (overleg tussen de Inspectie voor de Gezondheidsbescherming en het platform «Economi-sche» Officieren van Justitie). Indien nodig leidt dit in de praktijk tot een naadloos overgaan van de opsporingsbevoegdheden van de Inspectie in die van het Openbaar Ministerie: te weten het treffen van passende voorlopige maatregelen.

Onderdeel e.

Uitgevoerd door middel van de Warenwet, te weten artikel 21; indien een produkt naar het oordeel van de Minister van Welzijn, Volksge-zondheid en Cultuur gevaar oplevert voor gezondheid of veiligheid, kan hij de (ex)verhandelaar gelasten de bezitters of vermoedelijke bezitters van het produkt onverwijld en op doeltreffende wijze te waarschuwen tegen dit gevaar. Als de (ex)verhandelaar dit weigert of onvoldoende doet, dan kan de minister dit doen op kosten van de (ex)verhandelaar.

Onderdeel f.

Uitgevoerd door onderstaande bepalingen van de Warenwet.

I. Concrete verdenking dat artikel 18, onder a en c Warenwet is overtreden: Inspectie Gezondheidsbescherming kan gebruikmaken van haar opsporingsbevoegdheid tot inbeslagname (artikel 17 e.v. W.E.D.) danwel kan de Officier van Justitie in het kader van een voorlopige maatregel (artikel 28 W.E.D.) daartoe overgaan. De facto wordt daarmee het reeds bestaande verbod op de verhandeling van onveilige produkten uitgevoerd. De inbeslagneming kan te allen tijde worden opgeheven c.q. vervalt, indien uit nadere onderzoeken de veiligheid alsnog blijkt.

(Zie in dit verband o.a. arrest van de Hoge Raad van 14 september 1981, NJ 1982, 532 en uitspraak Hof Den Bosch, 10 februari 1982, NJ 1982, 539).

II. Ingevolge artikel 15 kan een ministeriële spoed-regeling worden gerealiseerd waarin door de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur in overeenstemming met de Minister van Economische Zaken en/of de Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij voorlopig geldende regels kunnen worden gesteld indien het veiligheidsbelang het wachten op de totstandkoming van een algemene maatregel van bestuur terzake niet verdraagt. In dit verband zijn twee opties denkbaar:

- 1°: in regeling datum opnemen waarop regeling buiten werking treedt,
- 2°: regeling intrekken zo gauw veiligheid alsnog blijkt.

Onderdeel g.

Zie toezicht- en opsporingsbevoegdheden van de Inspectie voor de Gezondheidsbescherming en de voorlopige maatregelen krachtens W.E.D. Zie ook regelgevingsmogelijkheden ex artikel 4 e.v., alsmede artikel 13, juncto artikel 15, Warenwet.

Onderdeel h.

Zie hiervoor uitvoering van onderdeel a: toezicht- en opsporingsbevoegdheden van de Inspectie Gezondheidsbescherming uit hoofde van artikel 17 e.v. W.E.D., artikel 28 e.v. W.E.D. voor voorlopige maatregelen door O.M. In combinatie hiermee kunnen persberichten worden verspreid als ook gebruik worden gemaakt van artikel 21 Warenwet. Vernietiging van produkten is mogelijk na rechterlijke tussenkomst waarbij de produkten in kwestie krachtens artikel 7, onder e, W.E.D. verbeurd worden verklaard, na daartoe ingevolge artikel 18, tweede lid, W.E.D. in beslag te zijn genomen. Voor de goede orde zij vermeld, dat onderdeel h niet verplicht tot het kunnen opleggen van een zuivere «product recall»: de bepaling verplicht de overheid tot het hebben van zodanige bevoegdheden dat zij in staat is produkten die reeds in de handel zijn gebracht, weer uit die handel te nemen. Product recall in de zuivere zin veronderstelt een bevoegdheid van de overheid verhandelaren te kunnen verplichten zelf de produkten (tegen vergoeding) terug te halen tot aan de eindverbruiker toe. Een dergelijk nieuwe bevoegdheid wordt naast de bovengenoemde reeds bestaande bevoegdheden uit hoofde van de Warenwet en de W.E.D. niet nodig geacht. Met de bestaande bevoegdheden kan op afdoende wijze worden zorggedragen voor het onmiddellijk en efficiënt organiseren van het uit de markt nemen van onveilige produkten. Daarbij wordt gewezen op het feit dat toepassing van artikel 21 in de regel hetzelfde bereikt als een «product recall»: naar aanleiding van een publiekswaarschuwing, zullen bezitters van de produkten in kwestie zich wenden tot de verhandelaar van het produkt en zal de verhandelaar zich gedwongen zien actie te ondernemen richting die bezitters. Tenslotte wordt gewezen op aanwijzing nr. 337 van de Aanwijzingen voor de regelgeving, welke voorschrijft dat in een implementatieregeling zoals voorliggend besluit enkel en alleen uitvoering moet worden gegeven aan datgene waartoe de richtlijn daadwerkelijk verplicht.

Tweede lid:

a en b. De onder het eerste lid behandelde bevoegdheden richten zich in het algemeen tot verhandelaren als bedoeld in de Warenwet. Hieronder vallen o.a. producenten en distributeurs als bedoeld in de richtlijn. Voor zover het gaat om toepassing van opsporingsbevoegdheden zal er sprake zijn van verdachte handelaren: zij tegen wie een concrete verdenking bestaat produkten te verhandelen die als onveilig moeten worden geoordeeld.

c. Voor zover relevant voor de door de richtlijn beoogde, in artikel 6 genoemde doelstellingen, richt de Warenwet zich ook tot de overige justitiabelen: zo kan uit hoofde van eerdergenoemd artikel 21 Warenwet een publiekswaarschuwing uitgaan. Artikel 32 Warenwet vereist daarnaast van een ieder medewerking te verlenen en inlichtingen te verschaffen aan de Inspectie voor de Gezondheidsbescherming, voor zover deze die behoeft voor de vervulling van haar functie.

Artikel 7

Meldingsprocedure voor een door een lidstaat genomen maatregel jegens een produkt richting de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Implementatie is niet nodig; het betreft een interne procedure tussen de lidstaat en de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Artikel 8

Melding aan de Commissie van Europese Gemeenschappen van een door een lidstaat genomen danwel voorgenomen dringende maatregel jegens een produkt in verband met een ernstig en onmiddellijk gevaar.

Implementatie is niet nodig, zie artikel 7.

Artikel 9

Voorwaarden waaronder de Commissie van de Europese Gemeenschappen gebruik kan maken van haar bevoegdheid om een besluit jegens een produkt te nemen, welk besluit de lidstaten verplicht de in dat besluit genoemde maatregelen, als bedoeld in artikel 6 onder d t/m h van de richtlijn, op hun grondgebied uit te voeren ten aanzien van dat produkt.

Implementatie is niet nodig.

Het betreft hier een bevoegdheid van de Commissie direct werkende en de lidstaten verbindende besluiten ten aanzien van een onveilig produkt te nemen.

Artikel 10

Instelling van het lidstatencomité dat de Commissie van de Europese Gemeenschappen bijstaat bij de uitoefening van de in artikel 9 van de richtlijn genoemde bevoegdheid tot het nemen van lidstaten verbindende besluiten.

Implementatie is niet nodig.

Artikel 11

Eerste lid:

Procedure inzake besluitvorming door de Commissie van de Europese Gemeenschappen (o.a. verplichte raadpleging van comité, bijzondere voorschriften in acht te nemen door Commissie bij afwijkend advies van comité, etc.) betreffende haar in artikel 9 van de richtlijn genoemde bevoegdheid.

Implementatie is niet nodig.

Tweede lid:

Maximale duur van een door de Commissie van de Europese Gemeenschappen ingevolge artikel 9 van de richtlijn te nemen maatregel.

Implementatie is niet nodig.

Betreft voorschrift gericht tot de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Derde lid:

– Zie voor bevoegdheden tot het treffen van maatregelen om in het algemeen aan dergelijke besluiten uitvoering te geven, de bevoegdheden genoemd onder artikel 6 van de richtlijn en de implementatie daarvan in de Nederlandse rechtsorde.

– Het gaat hier om besluiten waaraan lidstaten binnen 10 dagen na vaststelling uitvoering moeten geven. De in artikel 15 juncto artikel 13 van de Warenwet neergelegde en reeds besproken bevoegdheid tot het treffen van ministeriële spoedmaatregelen voldoet aan deze vereiste uitvoeringspraktijk. In dit verband zij gewezen op de op basis van deze bepalingen van de Warenwet reeds getroffen regelingen ter uitvoering van o.a. de beschikking van de EG-Commissie van 6 februari 1992 inzake vaststelling maatregelen tegen Jacobsschelpen uit Japan (92/91/EEG) (PbEG L 32) in de Warenwetregeling Importverbod St. Jacobsschelpen uit Japan (Stcrt. 32) en de beschikking van de EG-Commissie van 19 juni 1992 inzake de invoer van visserij- en aquacultuurprodukten uit Brazilië (92/356/EEG) (PbEG L 192) uitgevoerd in de Warenwetregeling Import voorwaarden bepaalde eetwaren uit Brazilië (Stcrt. 1992, 156).

Vierde lid:

Reageren door betrokkenen veronderstelt het kunnen kennis nemen van de door de overheid ter uitvoering van de krachtens artikel 9 van de richtlijn genomen besluiten, getroffen maatregelen: door de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur zal in de Staatscourant publikatie van een dergelijke maatregel worden gedaan.

Artikel 12

Warenwet: Artikel 33 regelende de geheimhoudingsplicht van iedere betrokkene bij de uitvoering van de Warenwet.

Artikel 13

Bepaalt dat de richtlijn inzake produktaansprakelijkheid onverlet blijft door deze richtlijn.

Implementatie is niet nodig.

Artikel 14

Eerste lid:

De wijze waarop aan dit lid uitvoering wordt gegeven, verschilt naar gelang de vorm waarin een maatregel als bedoeld in artikel 6, eerste lid, onder d-h, van de richtlijn wordt gegoten. Beperking van het op de markt brengen van een produkt kan geschieden bij algemeen verbindend voorschrift; op de totstandkoming daarvan zijn de Aanwijzingen voor de regelgeving van toepassing. Op het punt van rechtsbescherming tegen (onrechtmatige) wetgeving ontwikkelt zich jurisprudentie.

Beperkende maatregelen zijn ook mogelijk als uitvloeisel van een overtreding van de wet; in dit verband zijn relevant de strafprocessuele regels van het Wetboek van Strafvordering en de Wet economische delicten.

Tenslotte is denkbaar dat een beperkende maatregel wordt aangemerkt als een beschikking in de zin van de Algemene wet bestuursrecht. In die wet zijn de regels inzake de totstandkoming van en de rechtsbescherming tegen beschikkingen, zoals genoemd door de wetgever en de jurisprudentie, gecodificeerd.

Voor de volledigheid zij opgemerkt dat het alhier bepaalde zich tevens lijkt te richten tot de Europese Commissie zelve, indien zij gebruik wenst te maken van de haar krachtens artikel 9 gegeven bevoegdheid.

Tweede lid:

- Artikel 23 Warenwet: beroep bij College van Beroep voor het bedrijfsleven tegen elke beschikking op grond van de Warenwet;
- Burgerlijke rechter: onrechtmatige overheidsdaad, artikel 6:162 B.W. in kort geding kan de rechtmatigheid van regelgeving worden getoetst alsmede die van feitelijke uitvoeringshandelingen en beschikkingen waartegen geen beroep openstaat bij een administratieve rechter;
- (Economische) Strafrechter: toetst rechtmatigheid van regelgeving als ook de toepassing daarvan in het kader van de vervolging van verdachte. Alsmede specifieke beroepsmogelijkheden tegen getroffen voorlopige maatregelen ex artikel 28 en 29 W.E.D.

Derde lid:

Bepaalt dat het commune strafrecht niet wordt aangetast door werking van deze richtlijn.

Implementatie is niet nodig.

Artikel 15

Betreft verslaglegging van de Commissie van de Europese Gemeenschappen inzake de werking van de richtlijn.

Implementatie is niet nodig.

Artikel 16

Betreft voorschrift aan de Raad van de Europese Gemeenschappen om vier jaar na van toepassing worden van de richtlijn aan de hand van voorstellen van de Commissie, een uitspraak te doen over eventuele aanpassing van de richtlijn.

Implementatie is niet nodig.

Artikel 17

Betreft uitvoeringstermijn.

Implementatie is niet nodig.

Artikel 18

Betreft intrekking van het «snelle-informatiesysteem» tussen lidstaten. Wordt vervangen door meldingsprocedure van artikel 8 van de richtlijn.

Implementatie is niet nodig.

Artikel 19

Implementatie is niet nodig.

§ 5. Adviescommissie Warenwet

Het advies van de ACWW heeft aanleiding gegeven het voorliggend besluit alsmede de nota van toelichting zowel tekstueel als inhoudelijk aanmerkelijk te verduidelijken. Aldus kan thans geen onduidelijkheid meer bestaan t.a.v. het feit dat de richtlijn (en dus ook het besluit) zowel

op levensmiddelen als overige roerende goederen van toepassing is, alsmede dat de voornoemde afgeleide verplichtingen voor producenten en distributeurs slechts gelden voor hen die produkten verhandelen voor zover daarvoor geen specifieke communautaire regelgeving is vastgesteld.

§ 6. Gevolgen voor het bedrijfsleven

Uit het bovenstaande, met name het bepaalde in §4, moge voldoende zijn gebleken dat de richtlijnen voor het betrokken bedrijfsleven slechts ten dele nieuwe verplichtingen in het leven roept. Deze verplichtingen kunnen gevolgen hebben voor de bedrijfsvoering en de kosten daarvan. Daarbij wordt wel opgemerkt dat de door bedoelde verplichtingen geregelde aspecten reeds zullen zijn geïncorporeerd in de meeste bedrijfsvoeringen. Het betreft hier immers aspecten die ten nauwste samenhangen met de al enige jaren bestaande verplichting uit hoofde van artikel 18, onder a en c van de Warenwet, om alleen veilige produkten op de markt te brengen. Naleving van laatstgenoemd artikel veronderstelt dat in de bedrijfsvoering meergenoemde aspecten zijn ingebed. Verwacht mag worden dat de in onderhavig besluit neergelegde verplichtingen derhalve tot geen danwel zeer geringe kostenstijging voor het bedrijfsleven zullen leiden.

§ 7. Artikelsgewijs

De begripsomschrijvingen in artikel 1, eerste lid, zijn overgenomen uit de richtlijn. Het begrip «produkt» omvat zowel levensmiddelen als «non-food». Om dit duidelijk uit de definitie te laten blijken is het begrip produkt gedefinieerd als een waar welke wordt gebruikt of verbruikt. In het tweede lid worden de eerder vermelde antieke produkten of te herstellen produkten uitgezonderd van de werking van dit besluit, mits door de leverancier van de noodzaak tot herstel melding wordt gemaakt. Artikel 2 legt producenten en distributeurs van waren als bedoeld in de richtlijn, de in artikel 3, tweede en derde lid, van de richtlijn genoemde verplichtingen op.

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
H. J. Simons

§ 6. Concordantietabel

Richtlijn	Nederl. wet	Richtlijn	Nederl. wet
artikel 1, lid 1	Behoeft geen implementatie	artikel 7, lid 1	Procedureregul: behoeft geen implementatie
artikel 1, lid 2	Idem	artikel 7, lid 2	Procedureregul: behoeft geen implementatie
artikel 2, a	– artikel 1 Warenwet; – artikel 1, lid 1, a, en lid 2 besluit	artikel 8, lid 1	Meldingssysteem «snelle uitwisseling van gegevens». Behoeft geen implementatie
artikel 2, b	artikel 18, a en c, Warenwet	artikel 8, lid 2	idem
artikel 2, c	artikel 18, a en c, Warenwet	artikel 8, lid 3	idem
artikel 2, d	artikel 1, lid 1, b, besluit	artikel 9	Bevoegdheid EG-Commissie: behoeft geen implementatie
artikel 2, e	artikel 1, lid 1, c, besluit	artikel 10, lid 1	idem
artikel 3, lid 1	artikel 18, a en c, Warenwet	artikel 10, lid 2	idem
artikel 3, lid 2	artikel 2, lid 1, besluit	artikel 11, lid 1	idem
artikel 3, lid 3	artikel 2, lid 2, besluit	artikel 11, lid 2	idem
artikel 4, lid 1	Behoeft geen implementatie	artikel 11, lid 3	idem
artikel 4, lid 2	artikel 18, a en c, Warenwet	artikel 11, lid 4	idem
artikel 4, lid 3	Behoeft geen implementatie	artikel 12	artikel 33 Warenwet
artikel 5	artikel 25–32 Warenwet, artikel 1 W.E.D.	artikel 13	Behoeft geen implementatie
artikel 6, lid 1, a	artikel 25–32 Warenwet	artikel 14, lid 1	Jurisprud.; Algemene Wet Bestuursrecht
artikel 6, lid 1, b	artikel 28, 32 Warenwet	artikel 14, lid 2	artikel 23 Warenwet
artikel 6, lid 1, c	artikel 26, 27 Warenwet	artikel 15	Behoeft geen implementatie
artikel 6, lid 1, d	artikel 4, 6, 8, 10 en 15 Warenwet	artikel 16	Behoeft geen implementatie
artikel 6, lid 1, e	artikel 21 Warenwet	artikel 17, lid 1	artikel 3 Besluit
artikel 6, lid 1, f	– artikel 15 Warenwet; – artikel 17 e.v. Wet E.D.	artikel 17, lid 2	Consid. besluit
artikel 6, lid 1, g	– artikel 4, 6, 8, 10, 13 en 15 Warenwet; – artikel 17 e.v. Wet E.D.	artikel 17, lid 3	Behoeft geen implementatie
artikel 6, lid 1, h	artikel 7, onder e en artikel 17 e.v. Wet E.D.	artikel 18	Behoeft geen implementatie
artikel 6, lid 2, a, b en c	artikel 4, 6, 8, 10, 13 en 15 Warenwet jo. artikel 17 W.E.D.	artikel 19	Behoeft geen implementatie.

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
H. J. Simons